

T. A.

"Suczasa pols'ka poezija
/Współczesna poezja polska/", Ju. L.
Bułachowska [w:] "Indywidualnist'
pys'miennyka i litieraturnyj proces.
Narysy pro pys'mennykiw w
socialistycznych krajin Jewropy" Red.
G.D.Werwes, Kijów 1977 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 21/4 (70), 246

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ BUŁACHOWSKA Ju.L.: Suczasa pols'ka poezija /Współczesna poezja polską/. W: Indywidualnist' pys'miennyka i litieraturnyj proces. Narysy pro pys'mennykiw w socialistycznych krajin Jewropy. Red. G.D. Werwes. Kijów 1977, s. 125-176.

Część pierwsza artykułu jest ogólnym omówieniem poezji polskiej od schyłku lat pięćdziesiątych do początku siedemdziesiątych. Autorka podaje analizie i krytycznej ocenie wybrane zagadnienia jej ideowego i artystycznego rozwoju, rozpatrując przy tym i porównując twórczość Staffa, Tuwima, Broniewskiego, Przybosa, Iwaszkiewicza, Gałczyńskiego, Harasymowicza, Grochowiaka, Białoszewskiego. Najwięcej miejsca poświęca Różewiczowi. Analizując jego wiersze liryczne i poematy, rozważa kwestie społecznej wartości sztuki, indywidualnych środków wyrazu, ewolucji ideowo-artystycznej, stosunku do tradycji i nowatorstwa. Stwierdza pewną zbieżność typologiczną z twórczością pisarzy radzieckich - E. Mieżełajtisa i A. Wozniesińskiego.

BP/70/100

T.A.

/II/ GARIBDŻANJAN G.B.: Stiepan Lisicjan i polskaja litieratura /Stefan Lisicjan i polska literatura/. "Wiestnik archiwow Armenii", Erywań 1974 nr 3(40) s. 25-30.

Artykuł jest poświęcony wybitnemu uczonemu i pisarzowi Stiepanowi Lisicjanowi (1865-1947). Autor podkreśla jego rolę w rozwoju ormiańsko-polskich stosunków kulturalnych. Już podczas studiów w Uniwersytecie Warszawskim, którego był absolwentem, przejawiało się jego zainteresowanie historią Ormian polskich i rozwojem literatury polskiej. Opublikował wówczas w prasie polskiej szereg artykułów o wskazanej tematyce. Doktoryzował się w Warszawie w 1889 roku, a temat rozprawy brzmiał: "Podróże Adama Oliarija do Moskwy w latach 1634-36, 39". Odrzuciwszy propozycję pozostania na Uniwersytecie i ubiegania się o profesurę, powrócił do kraju, gdzie rozwijał działalność naukową i społeczną, będąc jednocześnie aktywnym propagatorem literatury polskiej.

BP/70/101

W.W.